

все те точило й без того кволе здоровле Анни-Альоїзи і завчасу привело її до смерті. Вона вмерла 27-го січня 1654-го року, в місті Рацаці, в домі якоїсь панї Гийської. Віри її друзі Єзуїти невідходно оточали смертельне ліжко своєї добродійки і їх дружия рука закрила на віки її очі. Смерть її була легка, безболізна, така, якої вона благала в щоденних літаніях, а друзі-Єзуїти ще полегчили її особливими церемоніями, які вони звичайно уживали, щоб осолодити гіркий час розставання душі з тілом. Увесь ефект отсих недоречних церемоній полягав в тім, щоб умілою розмовою про осолоду тогосвітнього життя, та ще патетичними покликами, довести помираючого до такої екзальтації, що він горів палким бажанем як найшвидше вкусити смерті і летіти до неба. Варта уваги згадка біографів, що от яка вже була побожна та добродійна небіжчиця, а про те „не втекла від людських язиків”, себто усткого поговору, хоч — додають вони — більш було таких людей, що й після смерті признавали її за добродійну людину”.

Анна-Альоїза лишила дуже просторий та докладний тестамент, який вона списала ще в 1651 р. і потім не раз його доповняла. Сей інтересний документ яскраво малює духовний образ її впорядчиці, усі задушевні помисли її, передсмертні думки, турботи й обави.

Тестамент починаєть ся звичайним визнаєм про її належність до католицької церкви й молитвою до Бога про милосерде й відпуст